

Драган Добрашиновић, 19. фебруар 2010. године

Све је то од лошег вина

Ових дана се на насловне странице новина вратио Зоран Живковић. Медији тврде да је бивши српски премијер за седам година од скромног државног службеника који живи само од плате, како је сам себе описивао, израстао у милионера и крупног земљопоседника! Овога пута Зоран Живковић нам се, дакле, враћа у лику успешног пословног човека, винара и виноградара.

Према сопственом признању (Време, 20. март 2003. године), Зоран Живковић је рођен 22. децембра 1960. године. Отац Борисав је био шеф Робне куће у Нишу, а мајка Радмила домаћица. Завршио је Гимназију "Бора Станковић" у Нишу и Вишу економску школу у Београду. Године 1988. основао је уговорно предузеће Супертим, које се касније спојило с фирмом Техномединг. Живковић је био директор и власник већинског капитала. Међутим, фирма је затворена. Дакле, пропала.

Након уласка у политику и десетогодишњег бављења искључиво овим позивом, сам Живковић је 2003. године, ступајући на место премијера, пријавио да живи од своје и женине државне плате, да вози два 'олдтајмера' - више од 20 година старе „фолксвагена" и „ситроена" и да је власник дела породичне куће у Нишу. Након кратког и ничим изазваног премијерског стажа и пораза на изборима, парламентарним и унутарстраначким, Живковић се повукао из озбиљне политике. Злонамерни би рекли, политички пропао.

Онда је, кажу добро упућени, бивши премијер неко време одмарао, па решио да се поново опроба у бизнису. Да покуша да своју истину пронађе у вину. Од тада, све је нагло кренуло на боље. Толико да је данашња имовинска карта фрапантно различита од почетне, шта год сматрали почетком. Нову 2010. годину бивши премијер започиње као власник 47 хектара винограда у Крчедину који, према проценама стручњака, вреди најмање 1.500.000 (милион и пет стотина хиљада) евра, фирме која увози вина из Јужне Америке, луксузне куће у елитном делу Ниша и више луксузних аутомобила, од којих је најновији цип „тојота ленд крузер V8", који кошта више од 70.000 евра!? Ништа, дакле ни налик на пропаст из претходних епизода.

То је било сасвим довољно да би неки медији почели да се баве овим необичним имовинским преокретом. Питање се, када се све сабере и одузме, своди на то како је могућ такав „пословни" узлет ни из чега? Ову очигледну диспропорцију између имовине са којом је напустио политику, у међувремену приказиваних прихода и тренутног имовног стања Живковић је, прилично невешто, покушавао да објасни у последњих пар дана. Субвенције Министарства пољопривреде, кредити Фонда за развој и његова пословна способност, аргументи су који нису импресионирали јавност. Нарочито пошто је из Фонда за развој стигао деманти у којем се тврди да бивши премијер и његова фирма никада нису добили средства од овог Фонда, а из Министарства пољопривреде објашњење да субвенције које су новопеченом

виноградару могле бити стављене на располагање нису ни приближно онолике коликим их он приказује.

У овој, као и у другим сличним пригодним приликама, намеће се неколико повезаних питања. Да ли се неке институције у овој земљи баве стварним приходима и стварном имовином политичара, као и пореклом њихових прихода и имовине? Где су сада реформисани тужиоци и судије и нерепформисане Агенција за спречавање прања новца, Пореска управа, полиција? Због чега је за српску полицију и правосуђе мање ризично да удари на нарко картел који годишње приходује стотине милиона евра, него на било ког политичара, садашњег или бившег? Одакле код грађана Србије утисак да свако ко се у овој земљи бави политиком, од шефа сеоске месне канцеларије до председника владе и државе, ужива вечити и неокрњиви имунитет? Како и чиме се заслужује такав степен заштите од овоземаљске правде?

Верујем да ћемо једног дана, уколико будемо довољно радознали, упорни и трезни, добити одговоре на ова питања.